

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

The advertisement is enclosed in a rectangular frame. At the top center is a circular portrait of a man with a beard, identified as Vicens W. Querol. Below the portrait is a glass jar with a lid, and to the right is a sprig of bread. A small signature 'A. G. 51' is visible near the bread.

VICENS W. QUEROL

Dicció pura y delicada,
inspiració exuberant,
lo seu nom es una gloria
que jamay s' eclipsará.

Cultivá la nostra llengua
ab destresa sens igual,
figurant entre 'ls poetas
com un verdader gegant.

CRÓNICA.

Diumenje al vespre, qualsevol hauria dit que havia arribat en Cánovas á Barcelona. Per tot arréu se sentían pitos.

La primera tanda de xiulets estava dedicada á la Casa Gran.

—¿Cóm s' entén?—deya un ciutadá pacífich— ¿es á dir que ja xiulan als senyors del Ajuntament? En nom de Dèu, ¡ja era hora!

—No es aixó—li va respondre un subjecte, perfectament enterat de lo que succehía: es que s' ha calat foch á la Casa de la Ciutat.

La noticia va corre ab la rapidés ab que s' encen una reguera de pólvora.

Un aspirant á regidor va tornarse groch com la cera, tant, que ab una mica més cau en basca, al imaginar que l' incendi podia consumir las llistas electorals, en que tèn xifradas sas esperansas totas.

Un tranquil deya:

—¿Sabéu ahont ha comensat lo foch? A la cuyna de la casa. Estavan preparant un arrós, y no se sab cóm s' ha arbolat tota la cuyna y una gran part del rebost immediat á la mateixa.

Y continuant la broma, afegia:

—Quan l' incendi ha arribat á una rimera de caixas de Xampany, hauriau vist cóm estallavan las ampollas, ab uns espatechs tan formidables, que semblava talment que fessen salva.

—¡Ay, Jesus!—feya una dona qu' escoltava atentament la ressenya del incendi.—¡Malaguanyat Xampany!

—No diguéu malaguanyat, perque 'l mateix such que s' escapava de las botellas, ha servit perfectament per la extinció completa del incendi

—Pero ¿que no hi ha aygua en aquella casa?

—¡Aygua! ¿Y per qué la necessitan l' aygua?

—Ay, ay, per beure.

—Los regidors no beuhen més que ví.

—Donchs al menos per rentarse las mans.

—¡Fugiu d' aquí!... ¿Los que sempre han de estar remenant tarugos d' aquells enquitranats ¿qué 'us penséu que se las rentan?... Y després, ¿qué 'n treurían de rentárselas?... Aquell quitra *deixa* molt

Una gran rialla va interrompre al ciutadá de bona sombra que aixís s' expressava.

De totas maneras, y ara parlant en serio, es digne de cridar l' atenció la freqüencia ab que á la Casa Gran succeheixen accidents de aquesta classe.

Primer: l' explosió de gas en lo despaig del arcalde, que produhí tan grans desperfectes. Ara últimament, un principi d' incendi, en una de las galerías interiors, que si hagués arribat á pendre péu, hauria pogut produhir un día de dol á Barcelona, tenint en consideració que al damunt de aquella galería hi ha las dependencias del arxiu que tants recorts històrichs y documents importants tanca en sos prestatjes.

No hauria calgut més que aixó, perque s' hagués extingit l' últim recort dels venerables concellers, arreconat allá dalt, en lo segón pís de la casa.

Aquests accidents tant repetits donan á compondre qu' en aquell edifici, tal com avuy está montada l' administració municipal, sobran llums aparatosos, ríchs tapissos, ostentosos portiers,

filis e'lectrichs, artessonats de fustas escullidas y altrás moltas materias inflamables.

Per lo tant, lo remey es senzill: «Menos luxu y més cuidado».

Lo segón incendi, prengué desde un principi proporcions tan espantosas, que la rojenca resplandor del foch se reflexava en l' atmósfera, produhint l' efecte de una aurora boreal.

Lo *Teatro Espanyol* quedá convertit en pocas horas en un inmens braser.

¡Lo *Teatro Espanyol*! ¡Vaya un nom predestinat! Lo de Madrit, s' ompla d' esquerdas y amenassa desplomarse. Lo de Barcelona desapareix consumit per un formidable incendi

¿Quí havia de dirho, algunas horas avants, durant la representació de la sarsuela *Colon*? Lo immortal navegant al descubrir las desconegudas platjas americanas dona 'l crit de ¡*Terra!* ¡Quína llástima que al alsar los ulls al cel, no s' hagués adonat de la guspira que, segóns suposan, va comensar dalt de las bambalinas la seva obra destructora, pera donar á temps lo crit de ¡*Foch!*

Pero ¡qué s' hi ha de fer! la cosa no tèn remey.

L' elegant teatro que al arbolarse ab la furia de un volcá, despedía una pluja de tions en l' ayre y que ab sas flamas colossals y llamineras llepava las casas vehinas del carrer de Claris, es avuy un pilot de runas, qu' estreny lo cor, ab són desolat aspecte. Mentida sembla que á tal extrem puga arribar la voracitat del incendi. Fins aquellas cadiras nort americanas, més útils que cómodas, ab sos armassóns de ferro, no son sombra de lo qu' eran. Allá entre-mitj de la runa trobarán los seus restos mitj fosos y recargolats, demostrant que han sufert los efectos de una terrible tortura.

Un detall mitj cómic.

Al principi del incendi, com s' acostuma en semblants cassos, la forsa pública, á fi d' evitar l' aglomeració de badochs, prengué las avingudas del teatro.

A un mèu company de prempsa que 's dirigia á pendre notas p'el seu diari, li tancavan lo pás obstinadament, sense fer cas de las sevas protestas, quan se li ocorregué una idea salvadora:

No feu més que treures de la butxaca 'l *pase*, expedit per l' empresa, dihent:

—Aquesta invitació 'm dona dret á assistir á totas las funcions de la temporada, y més á la de avuy qu' es extraordinaria. Soch periodista.

Davant de una proba tan evident, lo municipal digué, arronsant las espatllas:

—*Pase V.*

Lo *Teatro Espanyol* contava 19 anys de fetxa. Lo Sr. Gasset va construhirlo l' any 70, quan per aquells voltants eran encare molt claras las edificacions del Ensanxe. En aquell mateix siti hi havia hagut avants la concorreguda *Font de Jesús*, ahont eran molts los concurrents del *Passeig de Gracia* que hi entravan á pendre xocolate.

En son principi no funcionava sino en las temporadas d' istiu, cambiant sempre d' espectacle, de modo que l' enumeració seca y pelada dels principals artistas que han trepitjat aquella escena formaría una llista interminable.

Recordém entre altres, als sarsueleros Arderius y Dalmau; á la Cortés, la Velasco y la Franco de Salas; á la companyia Cereceda ab la seva

TOT ES COMENSAR...

Ja que un simpàtich ex-gura
ha tirat per capellá,
donant aixís un exemple
de sabia moralitat;

¿per qué vosté no 's fa f aie
y tindrà tranquilat...
y nosaltres d' aquest modo
'ns lo treurém del davant?

indispensable Montañés; á la companyia Tomba, encare recient; a Vico y á Calvo, y sobre tot á Mario, qu' era qui sabia treure més such de la taronja.

No olvidém tampoch al bon Mayeroni, ni á la simpática Pasquali, que faya una *Signora delle Cammelie* de primera.

Ultimament havia adquirit la propietat del edifici, lo Sr. Cabanellas, qui gracias á una bèn entesa restauració, sapigué transformar-lo en un dels teatros més elegants de Barcelona.

De res li ha valgut sa ostentosa vestimenta: l' incendi s' hi ha cebat cruelment, y avuy ja no es possible que treballin allí altrás companyias que las menos artísticas de totes: las companyias de incendis que havían assegurat l' edifici.

Aquí donaria fi á la present crónica, si no degué parlar de l' extinció de un altre incendi... No s' espantin: se tracta de un incendi purament moral... ó polítich ó lo que vulgan.

Siti de l' extinció: lo *Centre federalista* del carrer de la Porta-ferrissa. Estavan dissapte á la nit oberts los balcóns de bat á bat y de dintre del local eixían uns bramuls tan huracanats, que amenassavan apagar los fanals de tot lo carrer. Per lo que vaig compendre, era 'l ciutadá *Tobir* que 's sincerava davant dels seus correligionaris.

Cada párrafo del seu discurs impetuós anava seguit de una forta manotada sobre la taula, com si á cops de puny tractés de convence á aquell moble de fusta, de la seva innocencia, al mateix temps que á cops de pulmó persuadia als pochs amichs que li han quedat, de que una cosa es la vida pública y un' altra cosa molt distinta la vida privada de una persona: que á dintre de casa pot tenir-se oratori, y á fora predicar contra las mit-

jas d' estam, las sabatas ab civella y 'ls barrets de teula, á cambi de un aplauso.

Los pochs amichs que li han quedat al ciutadá *Tobir*, van absóldrel de tota mácula de peccat... y fins se diu si al objecte de desagraviarlo de tantas injurias com li han sigut inferidas, tractan de obrir una suscripció permanent, per costejar tota la cera que necessiti per l' oratori, fer construir un pendó per concorre corporativament á totes las professóns de Corpus que se celebrin, y encarregar un solemne *Te Deum* al cabildo catedral.

Fins ara topan ab alguns inconvenients que dificultarán la realisació de aquest místich programa. En primer lloch, lo Sr. Suñer y Capdevila, se nega resoltament á aguantar las borlas del pendó pactista-católich; y 'l Sr. Closas, quan li parlan de que ell ha de proporcionar los confits per la professó fins pagantlos'hi al préu que 'n demani, respón ab marcada energia:

—¿Confits per en *Pepito*?... ¡No n' hi ha de fets!

P. DEL O.

Á MEIFFRÉN.

SONET.

Qu' Espanya té marina ab prou treball,
ja fá mol temps que s' diu; aixó es molt vell;
mes, jo dich qu' es mentida ¡votoanell!
y aixó ho sostindré á peu y hasta á caball.

Puig mentres tú segueixis sent mirall
del bon gust y no deixis lo pinzell,
de *marinas* tindrém un reguitzell:
(sent tèvas, son d' Espanya al cap-de-vall).

¿*Marinas*?... quan tú vols posarhi 'l coll,
fins per vendre 'n tenim... ¡si 'n fas á doll!

y ab uns barcos que son del art orgull.

Dels marinistas ets un bon capdill:
si algú m' ho contradiu, li diré: — Fill,
ó no sabs qu' es marina, ó tens *pá al ull*.

PEPET DEL CARRIL.

LOS DESMEMORIATS.

Després dels que no tenen vergonya, los sers més felissos del món son lo que no tenen memoria.

Per ells no succeheix may res. ¡Cóm que al cap de cinch minuts d' haver succehit ja no se 'n recordan!

La seva existencia pot compararse ab la superficie del mar. S' alsa una onada que turba la calma que reynava sobre las aygues.... pero á continuació ve un' altra onada que esborra aquella, y luego un' altra que fa desapareixe aquesta y després otras y otras... Las onadas passen, la mar no 's mou del puesto y al últim las ayguas recobran la primitiva tranquilat, lo mateix que si res hagués succehit y sense que quedi 'l més insignificant vestigi de las onadas que per allí s' han recargolat fa poch rato.

Tal es lo desmemoriat.

Un senyor que *patia* d' aquesta ventatja y que acostumava á faltar molt sovint á la fidelitat que un casat deu á la seva dona, ho deya ab la major senzillés:

—Las mèvas faltas, en rigor, no ho son. L' únich que hi ha es que no tinch memoria, y quan veig una xicota guapa m' olvido de que soch casat.

—¿Completament?

—Completament: ni me 'n recordo del nom de la dona, ni dels fills que tinch, ni del carrer ahont visch..

—¿Y creu vosté que aixó 'l disculpa de la seva infidelitat?

—¡Vaya si 'm disculpa! ¡Si soch irresponsable!

—¿Y si la seva senyora, agafant també aquest pretext fes lo mateix que fa vosté?

—¡Oh!—deya llavors lo desmemoriat, arrufant lo nas —aixó no pot ser; ella no la tè la mèva flaca... está dotada d' una memoria excelent.—

La falta de memoria explica una pila de cosas que d' altra manera resultarian incomprendibles.

¿Per qué aquest senyor qu' en aquella época de la fl. marada diu que hasta havia ballat dintre de las iglesias, avuy va á totas las professóns ab una cara de benaventurat que trenca 'l cor?

Perque ha perdut la memoria.

¿Cóm es que aquest altre tipo que no feya sinó parlar mal de las donas, assegurant que totas son aixó y alló y lo de més enllá, ara s' ha casat ab una senyoreta que no pot anar ni ab curriolas?

Perque l' infelís s' ha tornat desmemoriat.

Quan un pert la memoria no sab lo que 's fa.

No sa'uda als que li havian sigut amichs.

Diu bè de lo que avants reprobava.

Rebaixa lo que anteriorment havia ensalsat.

Muda de pis ab molta freqüencia,

Y fins es capás de dir que en Rius y Taulet es un arcalde inmillorable.

Un sastre conegut mèu, una vegada va explicar-me un cas que justifica lo que vinch dihent.

—Era—explicava 'l sastre—un subjecte que s' havia fet fer una levita y no 's cuydava de pagar-mela. Un día 'l trobo pèl carrer y l' home, en lloch

de dar-me una satisfacció ó ferme una promesa qualsevulga, passa pèl mèu costat sense dir-me res, ni mirarme sisquiera.

—Potser no l' havia vist.

—Aixó es lo que jo vaig pensar de moment; pero al cap de un parell de senmanas torno á trobarlo y l' home torna á fer lo mateix.

—¿Tampoch no 'l va saludar?

—Tampoch. ¡Jo que sí!.. Me li acosto y li dich ab molta frescura: — Senyor Ramón.—¿Qué se li ofereix?—¿Cóm s' entén! ¿aixó 'm pregunta?

—Sí, senyor; com que no tinch l' honor de conéixer.—¿No? Si jo soch lo qui li vaig fer aquesta levita. Justament l' aturava per veure quin día li vindrá b. pagarla.— Senyor mèu (va dir-me l' home ab molta serietat) ¿aquesta levita ja está pagada.—¿A qui?—A qui vosté no li importa... Y girant quá, va deixarme plantat al mitj del carrer, lo mateix que si hagués caygut dels núvols..

—¿Y qué va succehir després?

—Va succehir que jo 'm vaig proposar aclarir la cosa, y d' averiguació en averiguació, vareig posar en net que 'l senyor en qüestió realment havia pagat.

—¿Sí?

—Havia pagat, equivocantse de casa y anant á satisfacer l' import de la levita á una fábrica de braguers que hi ha més avall de la mèva botiga, ahont sens dupte, també per falta de memoria, havian cobrat lo que no era s' u.

De cassos com aquest, demanin. En una ciutat com Barcelona no hi ha día que no 'n passin tres ó quatre dotzenas.

Hi ha personas que opinan que la falta de memoria es una desgracia.

Pero jo m' afirmo en lo que hi dit avants: un dels sers més felissos de la creació es lo desmemoriat.

Y de la mateixa opinió es una senyora, mare de una filla que ha tingut relacions lo menos ab la mitat dels homes de Espanya.

—Sort—diu ella—que la mèva filla no tè memoria y que aviat s' olvida de tot, perque sino, no podria sortir al carrer que no 's topés ab algun home conegut que li recordaria una ilusió perduda, un desengany... y qui sab si alguna cosa més..

Apart de tot aixó, los més felissos de tots son aquells que jo califico de desmemoriats de goma elástica.

Es á dir que recordan lo que 'ls convé y s' olvidan de lo que no 'ls interessa.

Com per exemple un que jo sè, que conserva la memoria quan algú li enmantleva cinch cèntims y la pert completament quan ell ha enmantllat cinch duros á algú.

A. MARCH.

CAPAS Y JIPIJAPAS.

¡Ja, ja, ja!..

¿Saben de qué rich?

Pues me 'n rich de la humanitat y de las sevas extravagancias.

No puch ferhi més: aixó de que la gent de Barcelona no s' haja sapigut posar encare d' acort sobre si fa fret ó si fa calor, me tè meravellat d' una manera fabulosa.

Quan avuy entro á la Rambla y veig un fulano ab barret de palla, penso desseguida:

UN CANDIDAT.

LO MUNICIPAL.—¿Eso aprofitéu?

—¿Cóm es que ja porta capa?—li deyan á un fulano, que si no es embaixador del ivern, quan menos está agregat á l' embaixada.

—¿Per qué?—deya ell: —perque fa fret y ademés perque trobo que la capa vesteix molt.

—¿Cóm es—li preguntavan á un altre bon senyó, que encare ron la per aquí: ab barret de palla? —¿Cóm es que no s' ha tret lo barret d' istiu?

—Perque encare fa calor y la dona diu que aquests barrets m' escauchen més que 's altres.—

Las conseqüencias d' aquestas diverses maneres d' apreciar la temperatura las tenim á la vista.

Aquí veyém un personatge que te totas las trasas d' un rus passejan'e per la Siberia.

Allí 'n veyém un altre que sen b'a un fill de Cuba donant un tom per la platja de Nuevitas.

Gent embossada fins als ulls, com los conspiradors de las comedias.

Tipos ab americanas de dril, y hermillas escoda hasta la cintura.

Personatjes que 's bufan los dits, con si ja li tingues en panallóns.

Ciudadáns que s' aixugan lo front, igual que si s' estessin mirant la professó de Corpus.

Un verdader Carrestoltas que no 'ns fa gayre favor, y que pot arribar á fer creure á qualsevol extranjer que aquí tenim tots 'o seny capgirat... ó que encare no cone xém la invenció del termómetro.

Hi ha personas que volen contemporisar ab tothom y que per quedar bè no 's decantan ni á la dreta ni á la esquerra.

—¿Veu?—deya un infelís d' aquests; —jo porto capa pro ara me 'n vaig al café á pendre un mantecado.

—¿Y sortint del café pots r compr, rá castanyas? —No senyor: un moniato calent.—

Al davant de casa hi ha un matrimoni qu' encare ho arregla millor.

Quan surten junts, ella va ab manguito y un boa més groixut que l' abdómen de 'n Fontrodona.

Y ell, en cambi, li hix lo seu jipijapa y ab lo bras que li queda libre va ven'antse contínuament ab un vano japonés.

¿No es veritat que aques'as raras fan riure? Per xó dich que convé posarnos d' acort y sapiguer si hem de vestirnos d' ivern ó d' istiu. O fóra capas, ó fóra jipijapas.

—Vaja, encare som al istiu.— Pero quan més avall me topo ab un ciudadá cuydadosament embolicat ab la seva capa, no puch menos d' exclamar:

—Pues no senyor; som al ivern.— Y per fi de festa, 'm quedo sense sapiguer á quin temps som.

Jo ja sé que la gent de la nostra terra está obstinadament aferrada á la tradició y que la seva pauta es aquesta:

—A primers de Juny, d' istiu; á primers de Novembre d' ivern.

Pero no m' explico que per uns lo Novembre ja haja comensat y per altres nos trobém encare en plé mes d' Agost.

L' averiguació de las causas d' aquesta anomalia; proporciona revelacions sorprendents y curiosas...

A no ser que fem com aquell que deya:
 —Jo la capa no me la poso pas pèl fret, sino per
 anar á Gracia.
 —¿A Gracia?
 —Si senyor; y cada vegada, quan torno, sota la
 capa hi porto una carnicera de butifarras.

MATÍAS BONAFÉ.

LO QU' ES AMOR.

No puch creure, hermosa nena,
 puig si ho crech me dona pena,
 y més que pena, dolor,
 que voste, qu' es la criatura
 mes perfecta d' hermosura
 ignori lo qu' es amor.

¿Lo séu cor no experimenta
 aquella febra violenta,
 aquell venturós sufrir?
 Ja que tanta es sa ignocencia
 que no ho sab per experiència,
 ¿no ho sab per sentirho á dir?

¿No ha contemplat la riera
 com curvada y riallera
 suspirant s' uneix al riu;
 y entre mitj d' arbres, l' aucella
 que ab l' aucell forman parella
 tot piulant com fan lo niu?

¿No ha vist may, nineta hermosa,
 una rosa y altra rosa
 com s' arriban á enllassar;
 y com dugas papallonas
 pintadetas y bufonas
 petonets se solen dar?

¿Com la blava y pura onada
 á la platja, endormiscada
 acaricia somrient,
 y al rissat mar que 's dilata

com tenyeixen d' or y plata,
 los fulgors del sol naixent?...

Prou ho ha vist, es infalible,
 ¿y en vostè, tendre y sensible,
 jamay ha afluñat del cor
 als sèus ulls dolsa perleta
 que al libarla, sa boqueta
 ha exclamat: — Aixó es amor?

¡Sí, es amor!... Y ara jo observo
 que li agrada; mes reservo
 altrás cosas que jo sé,
 que si encare las ignora,
 deixi veures un' altra hora
 y ab molt gust li explicaré.

P. TALLADAS.

LLIBRES.

LA PRIMERA NIT (*Impressions d' un nuvi*). Capritxo cómic conjugal, en vers, per C. Gumá.— Si 'l treball es la primera virtut, ningú negará que 'l popular poeta C. Gumá es un dels escriptors més virtuosos. La seva ploma es incansable, lo seu númen no s' agota ni 's fatiga may. Quan encare durava 'l rumor del éxit alcansat per lo seu aixerit tomo *Cansons de la flamarada*, vé á sorprendrens altre cop ab la publicació de una nova obreta, *La primera nit*.

Basta apuntar lo títul, pera sapiguer de qué 's tracta. Un nuvi ingénuo y franch refereix á varios amichs las impressions de la nit primera que va passar ab la seva dona.

Es una historieta encantadora y plena de tochs xispejants. Lo nuvi no 's calla res, ho explica tot, tot absolutament, procurant tapar las ideas més atrevidas ab lo vel de las bonas formas.

La escena del casament está copiada del natural; surten de la iglesia, va la comitiva á casa dels nuvis y allí sopan, brindan y diuhen deu mil gattadas. Poch á poch la concurrencia 's retira y 'ls

L' AMISTAT.

L' amistat immaculada
 es la joya més bonica,
 pró com tot se falsifica
 també l' han adulterada.

Avuy, quan dos s' han unit
 ab lo llas de l' amistat,
 es perque haurán calculat
 mútuament treure'n partit.

Tothom t' estima y t' adula
 si acás vas carregat d' or:
 tú 'ls demanas un favor...
 l' amistat s' ha tornat nula.

Semblants hipócritas pensan
 que l' home es una bufeta;
 mentres hi ha llart, ¡sucadeta...!
 pró quan es buyda, la llensan.

Si la amistat es així
 considerada en lo mon,
 comprench per qué S. Antón
 fou tan amich d' un garri.

M. BADÍA.

—¡Y dicen que en el ejército
 uno está tan aburrido!
 Pues yo como como un príncipe,
 y además voy bien vestido.

Fuma bó, tè bona teca,
 dorm tòu, beu un ví qu' es ví...
 ¡y encare diu que en 'quest món
 no més s' hi vé per patí!...

nuvis se quedan sols. Ella 's resisteix á anar á dormir y proposa al nuvi que juguin á las cartas. Lo nuvi acepta, explicant la sèva situació, d' aquesta manera:

PERÍODO ELECTORAL.

Encare que aixó m' humilla ho dich tal com va passar: sí senyors: 'ns vam posar á jugá á la bescambrilla.

Mes jo, en rigor, no jugava. Mentres ella poch á poch anava seguint lo joch, jo somreya y la mirava.

¡Qué guapa eral Festejant, ja 'n 'via passat revista: pero may l' havia vista tan bè com aquell instant.

Alta, formas ben talladas, protuberancias rodonas, ulls negríssims, las galtonas lleugerament sonrosadas: cutis blanc. llís com satí; pestanyas llargas, caygudas: manetas suaus y menudas, cabell abundant y fi... Era un tipo escultural, una figura preciosa, encarnació deliciosa de la ignocencia sensual.

—¡Qu' ets felís!—me deya jo, tirant cartas y prenent:—

¡pensar que ara, legalment ets l' amo de tot aixó!

¡Pensar que dintre un instant, si tú vols, pots agafarla y acariciarla y besarla, y devorá 'l sèu semblant, y rodejar son cos breu, y apretarla entre tos brassos y darli un milió d' abraços...!

¡Tot ho pots fer! ¡tot es téu!—

Mirántmela, coneixía que ja l' afany l' abrasava:

lo nas se li dilatava, son pit anava y venía; en sas venas delicadas, la sanch pura y generosa s' agitava tumultuosa en frenéticas onadas. Sos ulls negres, plens de foch, se movían vagament, descuydant completament las peripecias del joch. Perdía totas las basas, pillava dos cops arréu, deya que un vuyt era un deu, tirava oros per espasas... Per més que dissimulés, l' incendi anava avansant y ja desde aquell instant las cartas hi eran de més.

Creyent, pues la ocasió bona vaig acostarmhi ab dolsura y, prenentli la cintura, li dich:—¿Aném á la nona?— Y ella, comprenent al fi Que 'l joch era insostenible, ab veu casi imperceptible me contesta, somrient:—¡Sí!

Després, després... la cosa 's va complicant, acumulantse una pila de incidents, de lo més cómic que pot imaginarse.

A pesar de lo relliscós del assumpto, l' autor ha sapigut mantenirse dintre 'ls límits de la més estricta pulcritud, sense que hi haja una sola nota que desentoni, ni una sola expressió grossera.

—¡Sí, home, sí! no s' ho mirin ab aquesta indiferencia. Vajin á votar tots vostés, vejín si poden ficar algún regidor á ca la Ciutat, y llavoras sabrém que podrém fer professons y tot lo que 'ns donga la gana.

—¡Ja que no vols treballar... fèste regidor al menos y no 'ns faltará res á casa!

Aixó explica l'èxit que ha alcançat *La primera nit*, de la qual, segons tenim entès se 'n està agotant una numerosa edició.

Mil enhorabonas al celebrat escriptor, y hasta la próxima obra, que de fixo no 's farà esperar gayre.

ALMANAQUE SUD-AMERICANO.—1890.—Degut á la casa editorial Espasa germans, forma un preciós album literari y artístich. Las firmas més reputadas d' escriptors americans y espanyols suscriuen un sens fi de treballs, alguns dels quals tenen un mèrit superior; y aquets se combinan ab una gran profusió de dibuixos de tots los gèneros, trassats per reputadíssims artistes. Bastará dir que la nota predominant en la ilustració porta la firma de *Apeles Mestres*, qui dona una proba més de sa facundia y de sa fantasía inagotables.

Del mateix artista es la cuberta d' exquisit gust japonés y notablement cromo-litografiada.

En una paraula, l' *Almanaque Sud-americano* es dels que fan rotllo tant á la Península, com en aquellas regions que un día sigueren espanyolas; y avuy que tant se parla de la unió de tots aquells pobles ab la mare patria, son de aplaudir los inteligents esforços dels Srs. Espasa germans, qu' en las planas del Almanach realisan un acte patriótic de fraternitat literaria.

RATA SABIA.

LICEO.

Está vist: los *Hugonots* aquesta temporada han fet com las vinyas: tenen lo *mildew*.

A pesar de que ab la substitució de la Valentina y de 'n Marcelo, semblava que 'l barco havia de arribar á port sense novedat, lo cert es, que no pogué escaparse de una que altra avería, deguda principalment al Signor Marcelo.

¡Cuydado que la Valentina, la cada día més admirada Borelli, va estar lo que 's diu insuperable, arrastrant al públich, dominantlo per complert, entussiasmantlo á cada punt!

Pero 'l Sr. Marconi, qu' en lo *racconto* del acte primer se feu aplaudir ab justicia, en lo restant de l' ópera estigué fluix, y fins destarotat, com si li passés alguna cosa.

En efecte, segons se digué després, *algo* li passava. Sembla que un que 's titula *jefe* de la *claque* aná al seu *camerino*, surtintli ab certas exigencias, que no pogueren menos que disgustarlo. Un altre artista que no sigués tenor, se 'n riuria; pero per lo vist, los tenors son molt delicats, y qualsevol cosa de aquestas los hi tira la véu de revés.

Aixís, sería convenient, que durant las funcions l' empresa 'ls tanqués herméticament dintre del quarto... Del quarto á la escena, de la escena al quarto, y sempre acompanyats de guardia civils, apercebuts contra 'ls timadors, que baix la capa de alabarderos, donan disgustos als artistes, com prometent l' èxit de las óperas.

Jo, al puesto del Sr Bernis, comensaría á fer aixó desde dijous vinent, qu' en Marconi ha de cantar *Lohengrin*. A veure si al últim lo célebre tenor recobra la tranquilitat d' esperit y n' ensopega una.

Y á propòsit: Ab *Lohengrin* debutará una triple deixeble del mestre Goula.

¡Bona sort!

Dissapte, gran ovació al Mestre Bretón.

Llorer á carretadas, cridades á la escena sens fi ni compte, y al terminar la funció, comitiva d' entussiasistas acompanyant al afortunat mestre espanyol fins al seu domicili; discursset desde 'l balcó, aplausos desde abaix, y promesa formal de que la nova ópera qu' escriga D. Tomás, s' estrenará aquí á Barcelona.

Se li agraeix la deferencia.

¡Avant donchs: mans á la obra.... y vingan prompte novas ocasions de aplaudirlo!

La *Carmen* de diumenje á la tarde, creguin que 'ls hauría donat gust. L' execució sortí molt rodona: lo tenor Bertran lluhí la seva véu potent y bèn timbrada; 'l seu treball hauría sigut perfecte, sense las exageracions mímicas de las últimas escenas.

L' interés de la execució estava concentrat en la Del Bruno, y en veritat va fer una *Carmen* deliciosa, no tan desgarrada com la Frandin y més dona que la Rolutti. Creguin que dona gust veure á aquesta artista, tan excelent comedianta com notable cantant. No descuida una escena.. ¡qué una escena!... ni un moviment. Sempre dintre 'l paper sense recarregar, sense exagerar, sense buscar efectes violents, tè per norma l' exquisitat, mostrant á la vegada dos condicions ab las quals se triunfa sempre: hermosura y talent.

L' ópera, conduhida ab maestría per Goula fill, alcançá un èxit complert.

CIRCO.

Després del estreno de *Máquinas Singer*, que no passa de ser una tontería, aquest desgraciat teatro ha tornat á tancar las sévas portas.

Está vist: lo *Circo* haurá nascut en mala lluna. ¿Quin poeta li escriurá l' *Epitafi*?

ROMEA.

Lo benefici del Sr. Llanas, en lo qual hi prengueren part la Borelli y en Valero, que baix la direcció del mestre Bretón, cantaren lo famós duo de *Gli Amanti*, produhí un plé á vessar... y aixó que 'ls préus eran extraordinaris.

Se comprén: ne menja pochs de plats com aqueix lo públich de Romea!

Próximament s' efectuará l' estreno de un nou drama de Soler, titulat *Lo Monjo negre*.

Segons noticias, se tracta del frare que va inventar la pólvora.

Veurem si com á personatje de drama será capás de inventarla.

ESPANYOL.

En altre lloch del present número fem menció del accident que ha produhit la desaparició de aquest teatro.

La última obra representada sigué la sarsuela *Colón*, consistent en l' historia del immortal navegant escrita en vers, adornada ab algunas pessas de música y amanida ab bastant aparato de balls, comparsería y decoracions. La apoteosis final deguda al Sr. Chia, produhí bon efecte.

Lo llibre acusa alguna inexperiencia; en la música hi ha pessas escrites ab bastant coneixement, y l' obra en conjunt, principalment per lo que respecta á la manera de ser posada, sigué bèn rebuda, y hauría donat entradas.

SEGURETAT PERSONAL. (Dibuix de Mariano Foix.)

Mariano Foix
1889

!!! !!!

Per desgracia no ha pogut fer lo seu curs.
¡Pobre Colón! ¿Qui havia de dirli que moriria cremat?

TÍVOLI.

Quan va estrenarse *Ali-Babá*, tothom deya que l'argument era manso.

S'ha estrenat *El Señor Feudal*, y tothom diu qu' es massa picant.

Basta considerar una cosa, y es: que á estar fet l'arreglo en catalá, á dreta lley hauria de titularse: *Lo dret de cuixa*.

Del dret de cuixa s tracta en tot lo curs de la representació, sent tota l'obra un contínuo d'escenas picarescas. Aquest género vert es lo predilecte dels francesos; pero generalment ells saben tractarlo: tota la seva gracia consisteix en fer equilibris sense caure; generalment son mestres en materia de sortejar las majors escabrositats evitant una relliscada. Molts cops un xiste felís, distreu del treball de raborisarse

L'arreglo castellá, degut al Sr. de Bray, sent infinitament més correcte que 'l de *Ali-Babá*, no es encare prou apropósit per las taulas. Li falta vida, pastositat en lo diálech, y sobre tot los atreviments apareixen en ell massa descarnats, fereixen massa brutalment al espectador.

Y es una viva llástima, perque l'argument está ben trassat y abunda en situacions cómicas y musicals.

Lo mestre Vasseur ha escrit una música, encare que no del tot original, sumament agradable, molt ayrosa y elegant.

Ressaltan en l'acte primer una sinfonia rematada ab un *allegro* que tingué de repetir-se; un preciós duet de tenor y tiple; la cansoneta de la Flor de lis, fina y ben contornejada. un'altra cansoneta de carácter bélich sumament expressiva y un bon concertant final.

Romp lo según ab un *waltz* hermosíssim, seguit de un coro que termina ab un unísono de gran efecte, y després de algunas otras pessas no del tot despreciables, acaba l'acte ab un concertant molt adequat á la situació del llibre.

En l'acte tercer se'n emporta la palma, un coro de cassadors, qu' es en concepte nostre la joya de la partitura.

L'obra ha sigut posada en escena ab l'esplendor que té acostumat l'empresa del Tívoli. Una hermosa decoració de 'n Chia, representant l'entrada de un poble feudal; duas d'en Sotter y Rovirosa, si l'una bona, l'altra millor, representant l'interior de un castell y una selva; magnífichs trajos fets baix los dibuixos del Sr. Labarta, tots apropiats y de gran efecte, son elements més que bastants per recrear la vista del espectador.

En la execució s distingiren, entre las senyoras la Perlá, la Fuentes y la Quintana; entre 'ls homes, sols podém fer menció del Sr. Gil. Lo senyor Bergadá, que té una véu hermosa, hauria

de cuydar la declamació. P. l que puga ser, li donarém un consell rudimentari: ab sols pensar ab lo que diu, las paraulas adquiririan en sos llabis algún color. Ara tal com las pronuncia, sembla que surtin de una maquineta.

Los coros, molt afinats, y la orquesta conduhida pèl mestre Perez Cabrero demostrant l'acert de costum.

Ultima hora —La autoritat sembla que ha suspés las representacions de *El Señor Feudal*. No podém aplaudir semblant disposició. En aquestas materias, cada espectador es dueny de ruborise ó no: al teatro ningú hi fa anar á la forsa.

Y després otras obras s'han posat iguals ó pitjors com per exemple *Ki ki-ri-ki* y *La Mascota*, sense que la pública autoritat se recordi d'extremar lo seu zel, fins al extrém de prohibir la seva representació.

NOVEDATS.

Diumenje passat va donarse en aquest teatro una representació de la famosa obra *Demi-monde*, que va ser un triunfo per la companyia, especialment pera la senyora Mena, qui tingué que sortir á las taulas entre las entusiastas aclamacions del públich, que omplia tot lo local.

La escena estava servida ab un luxo y propietat que no s'acostuma á veure gayre sovint en los nostres teatros.

Es de celebrar la afició que 'l públich barceloní va demostrant á la alta comedia; per xó á la vegada que ho fem constar, felicitem á la empresa de *Novedats* per l'acert que ha tingut en escullir las obras que posa en escena.

Demá dissapte s'estrenará definitivament l'arreglo del Sr. Bonaplata *Las dos tirantas* y per diumenje s'anuncia una representació de *El corazón en la mano*.

CATALUNYA.

La Canción de la Lola es un sainete prou conegut, perque 'ls que aném á la cassa de novedats, tinguém de parlarne.

Bastará dir que alcansá un éxit satisfactori, degut en gran part á la Sra. Alverá, que fá la protagonista de una manera acabada.

La pessa *Sin embargo* no té de notable, sinó certa lleugera facilitat que campeja en lo diálech.

Sin embargo sigué aplaudida, veyentse cridats los autors al final de la representació.

CALVO Y VICO.

Lo Sr. Valero representá diumenje á la nit *La Campana de la Almudaina*, distingintse ell y alguns dels actors que l'acompanyan, en las situacions culminants de aquest popular drama.

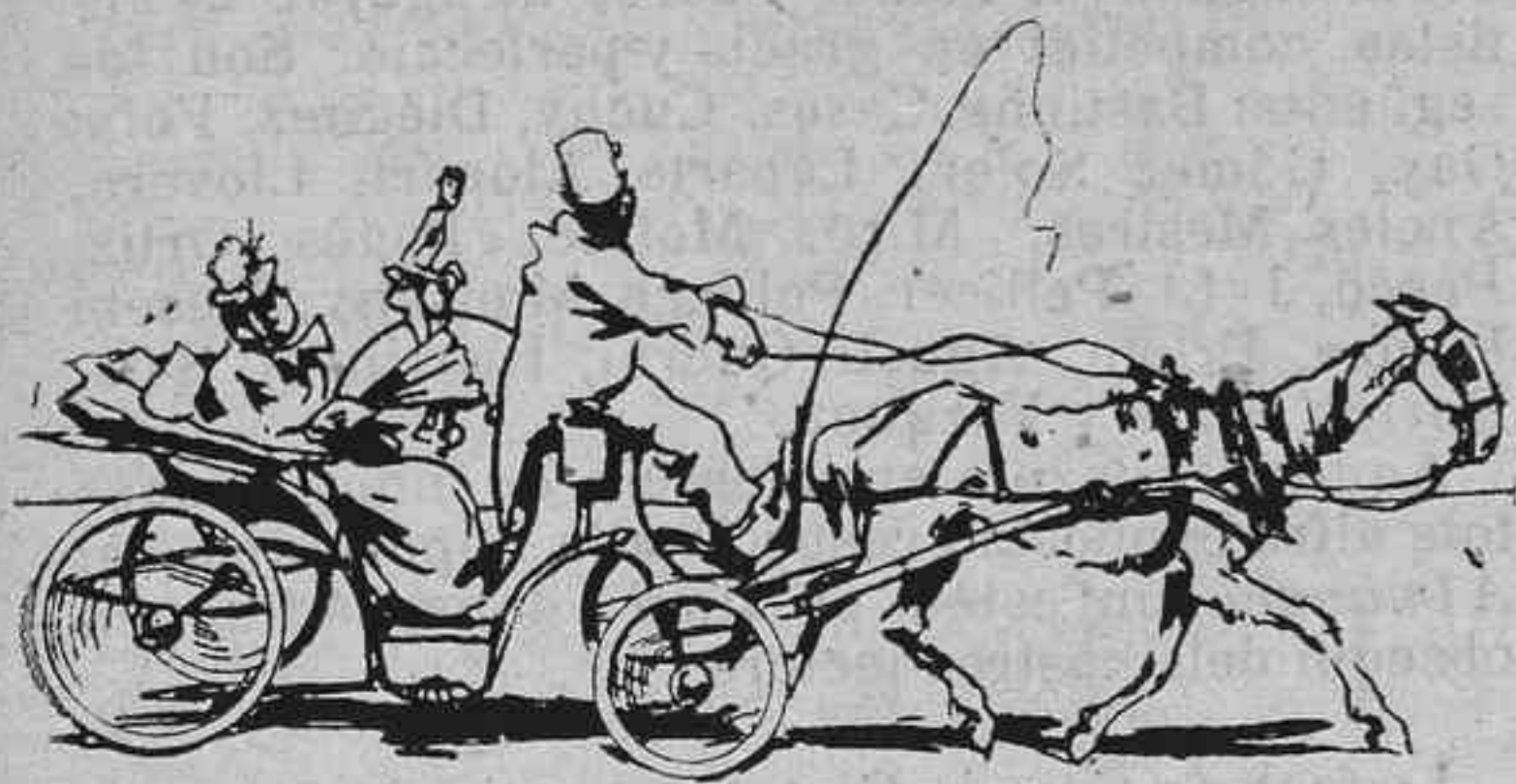
La pessa catalana titulada *La pedra filosofal* deguda á un escriptor que s'amaga baix lo pseudónim de *Simón de l'Ombra*, sigué ben rebuda.

ECONOMÍAS.

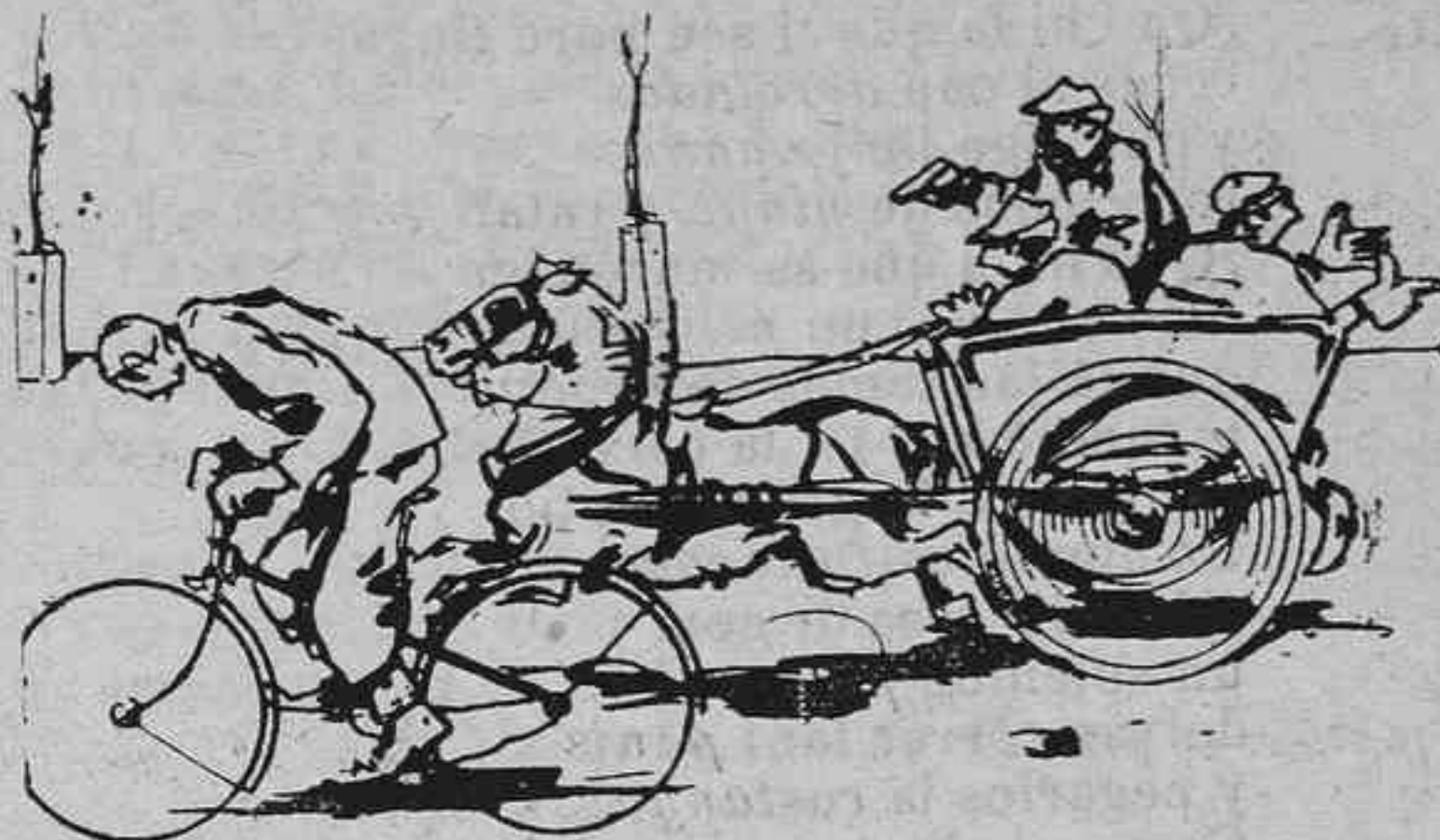

Llegeix lo diari á n' aquí com á bon economista: aixís estalvia 'l lum... pero malgasta la vista!

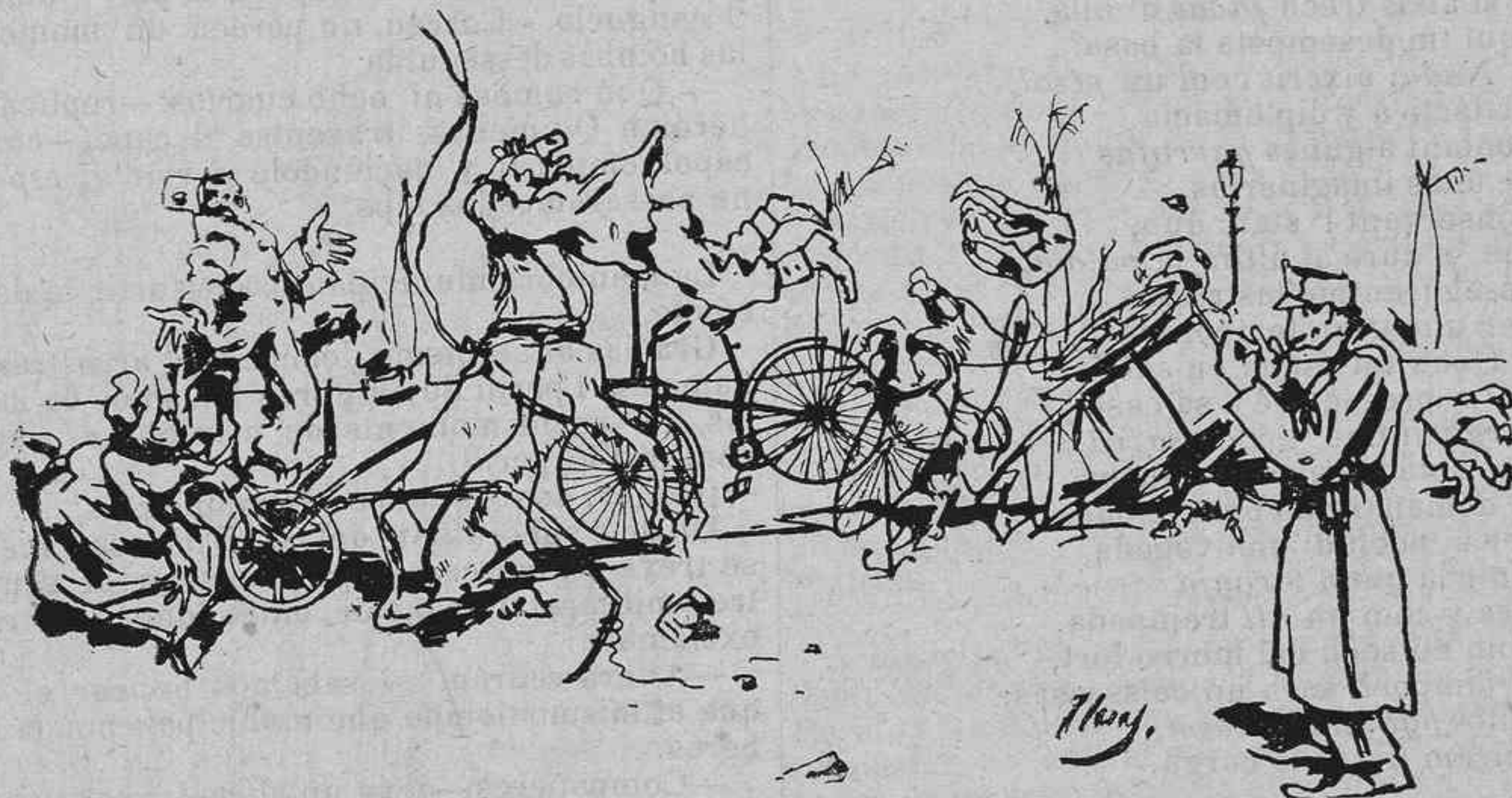
AL AYRE LIBRE (Dibuixos de R. Casas.)

Los uns'yan á dá una volta,

los altres fan lo mateix,

se troban sense adonarsen
y ¡alsa! la pila del greix...

NOU RETIRO.

Una bona artista es sempre l'ànima de una companyia.

La Segovia 's troba en aquest cas, reunint condicions envejables.

Hi ha que véurela principalment en *Un gatito de Madrid*, pessa escrita exclusivament perque puga lluhirse, y no pot menos de admirársela per l'entremaliada gracia que desplega, tant en la dicció, com en lo cant, y sobre tot en la mímica, sempre intencionada, elegant y viva.

Forma ab ella digna parella 'l Sr. Larra, ja prou conegut del públich de Barcelona.

Ara, respecte als demés artistes de la companyia, reservém lo nostre judici, per quan los tinguem més coneguts. A primera vista 'ns sembla qu' están molt per sota de la Segovia y de 'n Larra.

N. N. N.

AMOR CAMPESTRE.

Oliva Castanyé y Roure
es lo nom de ma estimada.
Rossa com lo blat de juny,
com una poma es sa cara,
y 'l s'u cor més que 'l de cindria

tè dolsor en abundancia.
Si jo no fos tan *meló*,
que tot m' assusta y espanta
y que fugint del arrel
me 'n vaig sempre per las *brancas*,
ja tindria la pubilla
á ma casa *trasplantada*.
Mes jo tinch por que 'l seu gueto,
qu' es més estirat qu' un *rave*
y que de sa filla está
foll y tou com un *tomátech*,
me clavaría un *pebrot*
si tractés de demanarla.
D' altra part, hi ha un bon minyó,
groch y sech com una *canya*,
que está *abonant* lo *terreno*
sembranthi bonas paraulas.
Y com que no só cap *bleda*,
ni he dormit may á la *palla*,
li *plantaré* uns quants *bolets*
ensenyantli de *campársela*.
¡Oh! Si jo logrés per fi
sè 'l marit de ma estimada;
possehi' aquell bè de Dèu,
com la *satalia* blanca,
qu' es més fresca qu' una *rosa*,
més roja qu' una *magrana*,
que tè 'ls llabis de *cirera*,
bona planta y molta *ufana*,

ja 'us dich que m' hi empeltaria
per tréuren bona brotada.

¿Qué hi fa que 'l seu pare tinga
cebas al cap arreladas
y que siga lleij, madú.

raro, péus de pinya y rata?
¿Qué hi fa que sa mare siga
més alta qu' un pi, si encare
que tè las camas de bróquil
tè també naps á la caixa?

¡Aquí está la gran qüestió!
Lo demés es fullaraca.

¿No fora cosa de ser
un solemne pastanaga
deixar correr tant panís
y pegarlos la castanya?

Com qu' ella 'm mira ab bons ulls,
no crech que 'm dongui carbassa:
y si aixís trech fabas d' olla

¿quí 'm desempeta la basa?

Nada; aixerit com un pèsol,
ab táctica y diplomacia,
contant algunas garrofas
de fetas imaginarias,
conservant l' statu quo,
me 'n duré al últim la palma,
assegurantme las vessas
per una gran temporada.

Quan tot estiga en saho,
jo 'm presentaré á sa casa
cargolantme 'l poch safrá
que sota 'l nas m' ix suara,
la demanaré ab bons modos,
per si puch d' una vegada
tenir la mitja taronja
rica y com un all trempada.

Com no soch del morro fort,
ni tampoch soch un calssassas;
mitja figa, mitj rahim,
anirém tirant la carga.

¡D aquí á un any, ja 'ls diré si
cada día cols amargan!

FOLLET.

Noticias del Almanach de la Esquilla de la
Torraxa:

Está la impressió tant adelantada, que creyém
poderlo donar á llum per tota la senmana pró-
xima.

Tè prop de 200 planas, y casi no hi ha plana
sense 'l dibuix corresponent.

Apart dels redactors y colaboradores habituals
del periódich, nos han favorecut ab traballs no-
tables los distingits poetas Víctor Balaguer, An-
gel Guimerá, Francesch Ubach y Vinyeta, Da-
mas Calvet, J. Coroleu, F. Bartrina, Joan Tomás
y Salvany, Francesch Matheu, M. Ribot y Serra,
Apeles Mestres, J. Coll y Britapaja, Frederich
Rahola, E. Guanyabens, Víctor Brossa, J. Riera
y Bertrán, B. Bassegoda, J. Lasarte y molts altres
que no citém per no fernos pesats; los notables
prosistas Oller, Ixart, Pin y Soler, Emili Vila-
nova, Bosch de la Trinzeria, E. Vidal Valen-
ciano, A. Feliu y Codina, F. Gras y Elías y al-
guns més que al seu día veurán.

En la secció artística, apart de dos dibuixos

inédits, un del incomparable Fortuny y l' altre
del malaguanyat Tomás Padró, hi figuran 24 ar-
tistas, competint en gracia y perfecció. Son los
següents: Bastinos, Casas, Cuchy, Diéguez, Foix,
Gay, Gómez Soler, Labarta, Llopart, Llovera,
Apeles Mestres, Miró, Moliné, Pagés Ortiz,
Pascó, J. Ll. Pellicer, Pellicer Monseny, Eusebi
Planas, Prieto, Agustí Querol, Russinyol, Sala,
Enrich Serra y Vázquez.

Aquesta senzilla enumeració de noms excusa
tota altra explicació respecte á la importancia del
Almanach, qu' estém pròxims á donar á llum en
obsequi dels nostres lectors.

Lo foch de Casa la Ciutat van extingirlo 'ls ma-
teixos municipals.

—¡Anéu á avisar las bombas!—deya un em-
p'eat ab la cara tota transportada per l' emoció y
'l canguelo.—Corréu, no perdéu un moment....
las bombas desseguida

—Qué bombas ni ocho cuartos!—replicava un
heróich Quimenas, trayentse 'l capot—con este
capot empapat y haciéndole servir d' esponcha
ne passaremos los taps.

La maniobra municipalesca va surtir lo desitjat
efecte.

Gracias al heroisme del cuerpo; arrostrant las
flamas y 'l perill de omplirse las mans de butllo-
fas, als pochos moments de maniobrar, quedava
conjurat lo perill.

¡Honor, donchs, al cos de municipals!

Un dels subordinats del Sr. Vilaseca, mentres
se treya las mascararas, que donavan al seu ros-
tre amilitarat un aspecte, entre cómich y terrible,
exclamava:

—Ahora veurán, si sabemos honrar el casco
que al mismo tiempo que municipals nos fa bom-
beros.

—Compañeros—deya un altre—¿que les parece
si demanaremos als senyors del Achantament do-
ble sueldo, es decir, sueldo de guardia municip-
al y sueldo de bombero?

—Si acaso, puestos á demanar, no dos, sino
tres pediría yo: como á municipales, como á bom-
beros y como á electors.

Entre dos regidors, á cau d' orella.

—¿No 't sembla que 'l foch van apagarlo massa
aviat?

—¡Cóm s' entén! ¿Y donchs, qué haurias vol-
gut?

—Jo l' hauría deixat fins que 's haguessen con-
sumit los comptes de la Exposició.

Resposta de l' altre, que féu al darla una rialla
mefistofélica:

—¿Los comptes de la Exposició? ¿Que no sabs
que todavía no existen?

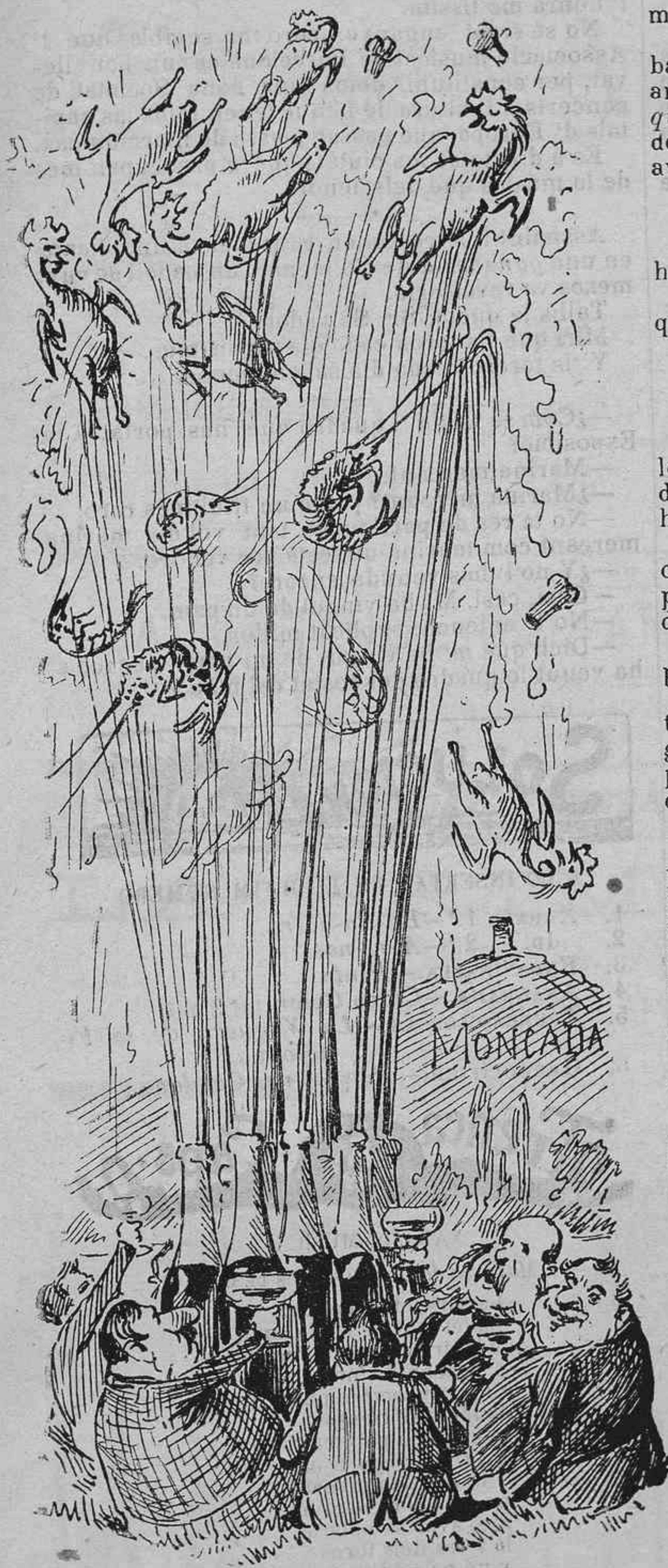
A Madrit s' ha romput un matrimoni molt aris-
tocrátich, tant que 'l nuvi porta l' apellido de
Borbón y la nuvia 'l de un acaudalat capita'lista . .
¿per qué dirían?

Per l' eterna qüestió del cum quibus.

Lo nuvi aspirava á poder disposar, desde luego,
de una renda anual de 6,000 duros, per mantenir
—segóns deya—'l brillo de la seva posició social,
y per lo vist los sogres no 's van deixar con-
moure per una aspiració tan propia de un gen-
dre aristócrata

Sis mil duros de renda y una dona guapa y
jova, ¡alsa llop!

LAS AYGUAS DE MONCADA.

«El Ayuntamiento ha aprobado un gran proyecto, gracias al cual el caudal de aguas de Moncada se verá aumentado de una manera asombrosa, con aplauso del vecindario... y para gloria de nuestros concejales.»
(Gacetilla retallada de qualsevol periódich.)

Definitivament, D. Francisco se presenta candidat a regidor pel districte quint.
—Donchs ¿y la ley Mellado?
—La ley Mellado a n' ell no hi ha fet cap mella.

Algú suposa que la seva elecció es perfectament legal, fundantse en aquesta senzilla reflexió:
—L' última vegada que varen elegirlo ho sigué baix lo nom de D. Francisco de P. Rius y Tauler; y ara figurará en la candidatura ab lo nom de *Marqués de Olérdola*, sent una personalitat distinta de aquella, fins físicament. La proba es que avants tenia la sanch roja y ara la tè blava.

Contra aquest argument n' hi ha un' altre.
Per disposició de la ley, tot aspirant a regidor ha de ser major d' edat.
Ara b', 'l Sr. Marqués de Olérdola, com a Marqués, ¿quina edat té?
Un any apenas.
L' edat millor per donarlo a dida.

Lo xocolater D. Matías López está enfadat ab lo govern francés porque en la distribució de condecoracions ab motiu de la Exposició Universal ha pososat a Espanya a las demás naciones.

Aixís per exemple, mentres a Bélgica se li han concedit 38 condecoracions y a Portugal 12. a Espanya no se n' hi han donat més que 11. Ni a la dotzena s' ha arribat.

Per supuesto, que 'l govern francés tindrà sempre una excusa per justificarse.

Ell dirá: —Com a Espanya las creus las féu anar tant endoyna, que casi tothom ne va plé, he cregut que per las mèvas ja no quedava puesto en lo pit de aquellas personas a qui hauria pogut concedirlas.

A Madrit s' ha posat en escena una obra titulada: *Submarino nacional*, escrita en loor de 'n Peral, y 'l públich que avants s' esponjava d' entusiasme ab sòls sentir parlar del submarí, al veure la qüestió portada al teatro, se l' ha presa ribent y fent tabola.

Desenganyinse, no hi ha res que floti tant com un bombo.

Pero vé que 'l bombo s' esbotza, y bona nit, viola.

S' ompla d' aygua... ¡y a pico!

En los mercats de Madrit ha pujat la carn.
Mal negoci.

Que 'ns poguém guardar d' aixó los vehíns de Barcelona: es lo que desitjo jo: pujant la carn de moltó baixa la carn de persona.

Tres ó quatre articles ha publicat en *La Vanguardia*, 'l distingit novelista Sr. Oller, abogant porque 's reformi la Rambla de Barcelona, en lo sentit de que la gent de peu passi pels costats, destinantse 'l trànsit central a la circulació de carruatjes.

Al primer article, que tot just desflorava la matèria, va contestar D. Joan Mañé y Flaquer, rompent una llansa en favor de la Rambla tal com avuy está.

Continuá 'l Sr. Oller aduhint nous arguments, y quan tothom esperava que D. Joan donaria una proba evident de la seva forsa periodística, diumenje va fugir d' estudi en un sueltet que venia a dir lo següent:

—Vaya, vaya, ¡y qué bromista es lo Sr. Oller! ¿Qué guason! Y nosaltres que 'ns ho preníam en serio!... Hem sigut victimas de una broma de ig-

nocents... Per aixó consti que aplaudim lo rasgo de ingeni de nostre humorístich amich.

Ja fa temps que sabíam que 'l*Diari de Barcelona* era poch amich de polémicas; lo que ignoravam es que al acceptarne alguna no 's cregués capás de sostenirla dignament, y apelés á la extratagem de la fuga.

Veritat es que aquesta vegada al fugir, fa veure que riu.

La rialleta del conill.

Ha sigut robada la iglesia de las Cabañas, poble del partit judicial de Vilafranca del Panadés.

Se suposa que 'ls lladres van entrar pèl campanar.

Ja es tot lo que 's pot veure: lladres que baixan del cel.

Escoltin: per evitar aquests contratemps ¿no seria del cas que á tots los campanars oberts se 'ls provehís de una bona tapadora?

Ha ingresat en la mermada colecció zoológica del Parch una cabra negra, procedent de la Isla de Luzón.

¡Pobra cabreta negra! Ja sé per quí porta dol. Per ella mateixa.

L' Associació musical, instalada en l' antich Teatro del Olimpo, doná divendres un dels seus habituals concerts, en lo qual s' executá música clàssica, ab una perfecció admirable.

Los gurmets de la bona música, encare se 'n llepan los bigotis.

Es digna de aplauso l' Associació musical que

's dedica al cultiu de l' art ab un desinterés que l' honra moltíssim.

No sé si m' enganyo; pero 'm sembla que l' Associació musical de Barcelona es un bon llevat, per constituhir demá una bona Societat de concerts á l' altura de la que tenen totas las capitales d' Europa, que passen plassa de filarmónicas.

Es á dir, totas las ciutats que 's preocupan més de la música que dels tenors.

Assistint l' altre dia en Frascuelo á una *tienta* en una *ganaderia* de Colmenar, un badell de vuyt mesos va revolcarlo.

Tallis la queta, Sr. Salvador.

Miri que 'ls toros cada dia saben més.

Y 'ls toreros cada dia saben menos.

—¿Cóm se titula 'l quadro que has portat á la Exposició?

—Marina mercant.

—¿Marina mercant? ¡vaya un títul més raro!

—No t'è res de particular; tant vol dir marina mercant com marina qu' está per vendre.

—¿Y no l' has venuda encare?

—Casi, casi. M' ha vingut de un pam.

—No t' entench: explicat millor.

—Dich que m' ha vingut de un pam, porque s' ha venut lo quadro del costat del mèu.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

1. XARADA 1.ª — *Ba-lla-do-ra*.
2. ID. 2.ª — *A-re-nas*.
3. ENDAVINALLA. — *Pinta*.
4. ANAGRAMA. — *Cloro-Color*.
5. TRENCA-CLOSCAS. — *La Vaquera de la Fijojosa*.
6. GEROGLÍFICH. — *Per salinas Cardona*.

XARADA-MUSICAL.

Mazurca de DOS CANARIOS DE CAFÉ.

La sarsuela picaresca, s' ha fet tant de moda aquí, que lo drama y la comedia ja s' acaban de morir.

Coplas y *total* lo públich aplaudeix ab frenesí, y sols se veu pèls teatros *jole ya!* y *¡venga de ahí!*

D' aquesta manera no pot *prima-dos* no aixó aviat semblaria la terra dels toros y un país de *mistó*.

Dalt de l' escenari s' hi veuhen molts cops, cosas tan maduras...
tolon, tolon, tolon,
tolon, tolon, tolon,
son cosas de aquest mon.

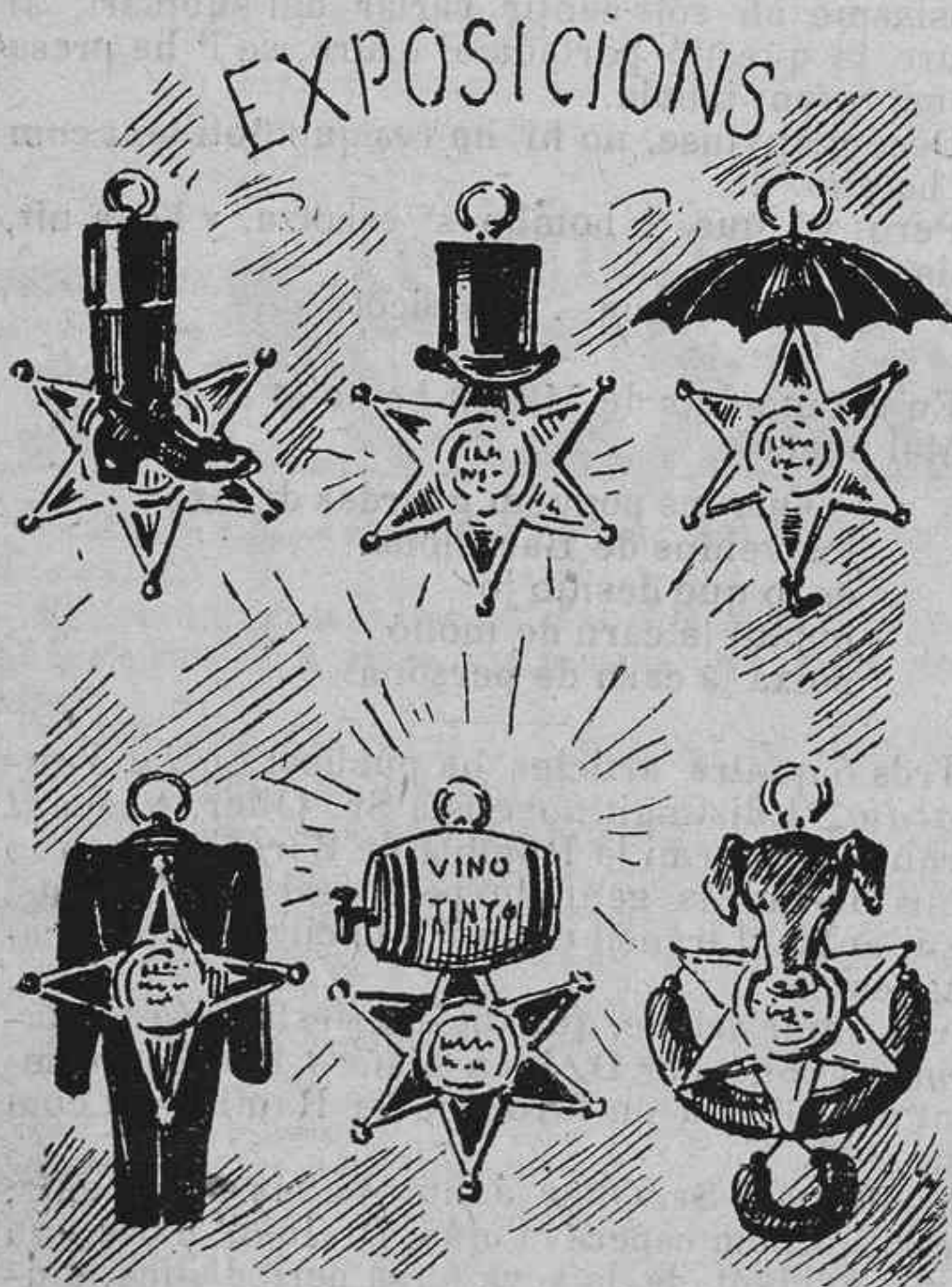
Lo cert que t'è partidaris tot aixó . . .

y algú hi ha que bè ho entén;

y si no...

que ho digan los empresaris

(Continua á la página 752.)

En lloch de placas y creus, ¿no fòra més acertat condecorá á cada gremi conforme á la facultat?

(Imitació del CHARIVARI.)

Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, núm. 20, BARCELONA.

Anuncis

SINGLOTS POÉTICHS

DE

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra), ab dibuixos de M. Moliné

UN MERCAT DE CALAF

Preu: 2 ralets.

SI US PLAU PER FORSA

Preu: 2 ralets.

ACABA DE PUBLICARSE

ALMANAQUE SUD-AMERICANO para 1890

Este **Almanaque** es una joya artistico-literaria. Está escrito por los más reputados literatos españoles, é ilustrado con profusion de dibujos por celebrados artistas. Forma un tomo de 300 páginas, con una cubierta al cromo, y vale Ptas. 2'50.

¡ÉXIT COLOSSAL! — ESTÁ AGOTANTSE LA EDICIÓ

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

CAPRITXO CÒMICH-CONJUGAL, EN VERS, per C. GUMÀ

Un elegant tomet, editat ab tot luxu. Preu: ¡DOS RALETS!

¡Als nostres lectors!

ALMANACH

— DE —

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERA 1890

Està per sortir: es qüestió de pochs dias.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

que 'ls es convenient
que 'ls es convenient.

Va casarse una senyora
ab un viudo *malitar*
y lo día de la boda
gran banquet van celebrar.

Ell va *tres* á n' ella un día
que anava á pendre café.
y va aná á veure una viuda
que tenfa algun diné.

Ella va saberho
y un *quart* li va armá,
que á veure la fulana
lo pobre D. Panxo
ja no va torná.

Lo bonich es ara
que estant sols los dos
tant y tant s' estiman ..
tolon, tolon, tolon,
tolon, tolon, tolon,
que 's menjan á petóns.

Ara quan vol surtí á fora
lo senyó
li demana molt atent,
y si no...
diu que per 'ná ab la senyora
li ve malament
li ve malament.

J. STARAMSA.

II.
XARADA-DIRECCIÓ.

Doña *Tres-prima Quatre-prima-dos*
per entregar á D.ª *Total Hu-Quarta*
Carrer de Sta. *Dos-quarta*.

A. AST.

ANAGRAMA.

Dias *total* á un subjecte
que pèl Parch se passejava
los *total* li varen pendre
tots los diners que portava.

J. Usón.

MUDANSA.

La tía *Tot* que viu á la *Total*
tè la *tot* singular

de que cada any se tè de celebrar
la festa de Tot-sants passat Nadal.

T. SERRALENGA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 6 — Consonant.
- 5 2 — Nota musical.
- 5 2 5. — Número.
- 2 3 4 5. — Nom de dona
- 6 8 7 1 2. — Carrer de Barcelona.
- 5 7 5 6 8 4. — 'fici
- 8 2 4 8 4 6 7. — Carrer de Barcelona.
- 1 2 3 4 5 6 7 8. — Poble de Catalunya.
- 5 7 1 7 5 6 7. — Polítich e-panyol.
- 6 4 8 4 3 7. — Nom de dona
- 6 2 7 3 7. — Poble de Catalunya.
- 5 4 3 7. — Riu de Fransa.
- 1 7 6. — Animal doméstich.
- 8 4. — Nota musical.
- 3. — Consonant.

QUIMET MORA.

ROMBO

Sustituhir los pichs ab lletres que vertical y horison-
talment digan: 1.ª ratlla, consonant.—2.ª: personatge
biblich.—3.ª: cos polítich.—4.ª: personatge de drama —
5.ª: ópera.—6.ª: parentiu.—7.ª: vocal.

P. P. T.

GEROGLÍFICH.

VOT
P
VII I
T
XTT

JORSONA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23

UNA AMERICANA APROFITADA.

LA CEGA:—¡Cariño,
no hay mejor café
que el de Puerto-Rico!

LO XULO:—¡Salero...
si lo duda usted
yo lo certifico...!